

Pozdně letní variace na podobenství o rozsévači

Základ kázání: Mk 4, 1-9

Podobenství o rozsévači dále pokračuje výkladem o tom, kdo je vlastně jaká půda pro dobré semeno a co z toho plyne. V Markově evangeliu je toto podobenství vlastně první souvislou Ježíšovou řečí, a protože správné naslouchání je podmínkou každého pořádného slyšení, je logicky předsunuto před všechny řeči další. Podobenství jsou kousky biblického textu, které si většinou pamatujeme už od nedělní školy nejlépe. Když se mysl může chytit obrazu, příběhu, podrží si význam dlouhodobě a poměrně přesně. Podobenství o rozsévači je jedním z favoritů, jeho zvěst je tak jednoznačná, že i kdokoli mimo církev z něj může mít užitek. Prostě jsou nějaké dobré hodnoty, které na nás někdo nezištně vrhá, ale ono ještě záleží na tom, co my s tím. Samo od sebe, bez půdy a vláhy nevyroste nic.

Pokusme se tedy využít toho, že toto podobenství je v naší hlavě trvale uloženo a rozumíme mu všichni víceméně stejně a přemýšlejme o dalších věcech, které by se setbou kvalitních nosných myšlenek mohly souviset.

Ve výkladech podobenství se osoba rozsévače samozřejmě běžně ztotožňuje s Hospodinem nebo s Kristem, tedy s Bohem. „Co vysloví Hospodin, jsou slova ryzí, stříbro přetavené do kadlubu v zemi, sedmkrát protříbené“, tak to zpívá Žalm 12 a toto slovo může být pro nás jednoznačně dobrou setbou, životadárným obilím, tady jde opravdu jen o to, jak ho naše více nebo méně hladové srdce přijme.

Podobenství ale často také intuitivně chápeme v jeho širším významu a i různé výklady připouštějí, že osobou rozsévače můžeme rozumět i někoho dalšího, kdo se pokouší předávat dobré myšlenky a dělat dobré věci, že i my můžeme být za určitých

okolností půdou a za jiných rozsévači, nebo pomocníky rozsévače, že je to i logické, aby rozsévání fungovalo, jak má.

Bylo by asi trochu nabubřelé se domnívat, že naše osivo má neměnnou původní ryzost Stvořitelova ječmene. Pojdme ale nahlédnout do otevřené knihy Božího stvoření a popřemýšlet o rozsévání a rozsemeňování dalších rostlin. Nemusíme chodit daleko, stačí se podívat na zahrádku a za humna.

Najdeme zde rostliny se semeny velkými a těžkými jako třeba fazol nebo kosatec, rostlina jich nemá mnoho a pokud by se měla spontánně šířit, vypadnou prostě nedaleko ní a začnou růst ve stejném prostředí jako ona, berou sílu ze stejné půdy. Potkáme mnoho lidí, ke kterým zvěst Evangelia doputovala právě takhle. Někdo blízký jim předal hutnou a koncentrovanou setbu a oni ji přijali.

Na mezích v pozdním létě dozrávají ochmýřená semena růžových vrbek a různých trav, v záhonech se začínají otvírat květenství hadího mordy a kdo má na zahradě břízu, ví, že před jejími okřídlenými semeny není úniku. Tahle semínka vsadila na vzdušné proudy, které je nesou krajinou, některá uvíznou v dobré půdě, ale většina cestou podlehne zmaru, i když byla na začátku stejně dobrá jako jejich úspěšnější bratři. Vítr, stejně jako Duch Boží, vane, kam chce. Často nás trápí množství dobrých zmarněných myšlenek a snah, které jakoby odnášel vítr každodennosti z dosahu jejich zdroje. Ale meze a okraje cest, které byly původně holé, nám mohou svou živou květnatostí být útechou. Vše, co tu roste, přinesl vítr kdoví odkud, i drobné semeno veliké břízy.

Jsou také semínka lepkavá, opatřená háčky a jakoby suchými zipy, která čekají, až kolem půjde nějaký živočich a použijí ho jako autobus, všichni máme svoje zkušenosti s lopuchovými „balkami“ nebo přitulenými semeny svízele přituly, podobně to dělá pelyněk, třezalka nebo jitrocel. Když půjdeme na procházku se psem, nevědomky přemístíme celou nálož živého světa. Tak i dobré myšlenky, včetně křesťanských ideálů jsou často po světě

roznášeny lidmi, kteří je cíleně nešíří, nepřemýšlejí o nich, prostě je nesou, protože nemohou jinak, Bůh si je používá k práci na svém poli.

Jsou dokonce semena, která lépe klíčí, když je někdo sní a projdou zaživacím traktem. Takové jsou třeba bobule rakytníku, který pomalu začíná oranžovět. Nabízejí se ptákům, aby je sezobli a pecky odnesli někam dál, kde třeba bude prostor pro růst nových keřů. Podobně jsou takové myšlenky, které mohou zakořenit až po drsném protřibení, jinak to bohužel nejde.

Známe rostliny, které se v divoké formě šíří snadno, třeba takový mák. Tobolka divokého máku má zvláštní „vystřelovací“ mechanismus, který semenům pomáhá v samovolné expanzi do okolního prostředí. Kulturní mák byl téhle pošetilosti zbaven a musí počkat, až ho lidé rozříznou nebo ptáci rozklovou. Bolestná procedura...., ale asi to taky známe.

V říši rostlin jsou samozřejmě další způsoby a mechanismy jak šířit semena a plody, zárodky nového života, přísliby nového růstu. Příroda, jíž jsme součástí, je neskutečně různorodá. Některé z rostlin, o kterých jsme přemýšleli, jsou lidem užitečné, jiné krásné a další pro někoho plevelné a pro jiného léčivé. Různá půda přijímá dobře rozdílnou setbu. Co je pro někoho životadárnou výživou, je pro jiného nestravitelné. Hospodin a jeho „slovo ryzí“ je jenom jedno, ale v lidské přirozenosti, kterou nám daroval, je nepřeborné množství způsobů, jak jeho dobrou setbu pomáhat šířit. Mějme oči otevřené a neváhejme se poučit od svých „malých bratrů“ rostlin.